

Szeptember munkáját és hegyen-völgyön szüretet tartsz. Itt szőlőt, ott almát, körtét és diót; te is kedvelt vendége leszel a világnak, mert megtöltöd a hordókat, megtöltöd gyümölcsrel a kamrákat.

— Te, sorban a tizenegyedik, *Novembernek* nevezlek. Te a kegyelet hirdetője leszel a világnak. Halottak napján a temetőkbe fogod kizarándokoltatni az embereket, hogy leróják a halottak iránti kegyeletüket és imádkozzanak másvilági üdvösségükért. Szent kötelesség a kegyelet, éppen olyan szent, mint a parancsom: Tiszteld apádat és anyádat...

— Végül te, sorban a tizenkettedik — fejezte be beszédét a Teremtő —, te *December*, neked kicsinyek és nagyok egyaránt csak örövendeni fognak. Te hozod a világnak a Karácsonyt és nem egészen három héttel hamarabb meglátogattatod Mikulással a kicsinyeket. Kedvelt vendége leszel a világnak, te *December*. És te fogod befejezni az évet, hogy utánad Január azonnal megkezdje az újat és így lesz ez örökkön-örökre.

— Ó, köszönjük, Teremtő Atyánk — borult le a Tizenkettő az Ur előtt —, hogy nevet adtál nekünk és hivatást s hogy igazságos bölcseséged úgy rendelte, hogy egyikünk se irigykedjék a másikra, mert mindegyikünk hivatása egyformán felemelő és magasztos lesz.

Csermely Gyula.

Hit és honszeretet

Ezer éve, hogy a magyar idejött,
Ezer évig ezer vésszel küszködött,
Ezer évig mi tartá fenn a magyart?
Dolgos keze, hívő hite: eke s kard!

Ekéjével művelte a föld rögét,
Hős kardjával védte ősi örökét,
Gyász éjjelén bizva nézte az eget,
Csillaga volt: a hit és honszeretet.

Gonosz ellen osztot rá bár száz halált,
Uj erővel mindég újra talpraállt.
Szántott-vetett, kardot fogott kezébe
S ment előre: az Uristen nevébe!

Felettünk most újra borus lett az ég,
Lelkünkben hit s honszeretet lángja ég.
Minden poklon átsegíti a magyart
Dolgos keze, hívő hite: eke s kard!

Lampérth Géza.